

lockout, som var proklameret til Iværksættelse den 9. April. Det sønderjydske Spørgsmaal var praktisk talt løst, men Diskussionen derom var ikke tilendebragt, og Ophidselsen blev i vide Kredse stedse mere og mere fremtrædende. Under denne Situation var det, at de nuværende to Regeringspartier brød ind i det fredelige Arbejde her paa Rigsdagen og skabte en helt ny Situation, der nødvendigvis maatte føre til det, som skete umiddelbart efter. Saa kom Valget den 26. April. Da var Ophidselsen paa sit højeste, og ved de Begivenheder, som man selv fremkaldte, havde man kunnet tilrettelægge Valget paa en saadan Maade, at der var Mulighed for at vinde en afgørende Sejr over de tidligere Regeringspartier. Og den vandt man ogsaa. Men man vandt den, fordi Befolkningen var desorienteret; og, som jeg allerede har sagt under denne Forhandling, Sejren den 26. April kunde ikke forfølges ret langt. Man klarede Stillingen omtrent paa samme Maade ved 6. Juli-Valget, men da vi kom til den 21. September, var Stillingen allerede en anden. Og det var den, fordi man paa særlig Maade havde fremkaldt den Situation, hvoraf Valgresultatet den 26. April fremgik. Vælgerne begyndte nu i stort Tal at se, hvad der egentlig var passeret, fik, i hvert Fald for en Dels Vedkommende, fuld Klarhed over, at de var vildførte. Jeg vover at paastaa, at efterhaanden som Tiden gaar, vil stedse flere Vælgere komme til Erkendelse af, at den Dom, der fældedes den 26. April over de tidligere Regeringspartier, blev fældet paa gale Premisser.

Man søger nu at klare sig ud over Vanskelighederne, der opstaar derved, at Vælgerne nu ikke ser ganske saaledes paa Tingene, som de saa paa dem i Foraaret, idet man siger, at man har modtaget en saa besværlig Arv fra de tidligere Regeringspartier, at Forgængeren har skabt Tilstande af forskellig Art, Tilstande, som man nu maa regne med, og som ikke kan forandres, i hvert Fald ikke i en Haandevending. Man har ikke forsømt i hvert Fald at gøre Forsøg paa at faa Befolkningen til at tro, at hele Valutamisøren kunde have været undgaet, hvis de tidligere Regeringspartier i Tide havde taget de nødvendige Forholdsregler. Man har henvist til, at de 1 600 Mill. Kr.s Underskud, vi havde i 1919 paa Handelsbalancen, hidrørte fra en Tid, da den radikal-socialdemokratiske Regering sad for Styret. Formelt er det rigtigt, men Sand-

heden er jo den, at det var os umuligt at faa Ørenlyd for Foranstaltninger mod det, vi da var kommet ind i. Og det fremgik med tilstrækkelig Tydelighed af de Begivenheder, der fandt Sted senere, ikke mindst i Foraaret 1919, at det var ganske afgjort umuligt at faa de nuværende Regeringspartier med til Foranstaltninger, der blot i nogen Maade kunde bøde paa Misøren. Da Valutaraadet blev nedsat i Slutningen af Aaret 1919, mødte det straks afgjort Uvillie. Man tillagde det eller i hvert Fald de Mænd, der havde sat sig i Spidsen for Raadets Nedsættelse, Motiver, som de slet ikke havde. Det var overmaade nyttigt i Agitationen at sige, at det her var Storbankerne, der optraadte og søgte at skaffe sig fuld Raadighed over Landets Import, medens Forholdet var dette, at Storbankerne ved Valutaraadets Nedsættelse faktisk afgav en Del af deres hidtilværende Myndighed. Storbankerne raadede selvfølgelig over Valutaen, kunde disponere over den fremmede Valuta, som de selv vilde, men de afgav netop en stor Del af deres Myndighed ved Valutaraadets Nedsættelse, idet de sammen med de andre Medlemmer af Valutaraadet — Repræsentanter for Storindustrien, for Storhandelen, for Landbruget og for Den overordentlige Kommission — traf Bestemmelse om, paa hvilken Maade den disponible fremmede Mønt skulde anvendes, ja, Storbankerne gik endog saa vidt, at de fuldt ud overlod det til Erhvervene i Forbindelse med Den overordentlige Kommission at bestemme, hvad den forhaandenværende Valuta skulde anvendes til. Det var altsaa lige det stik modsatte af, hvad man fremførte, der var Tilfældet. Det var aldeles ikke nogen Myndighed udover den Myndighed, Storbankerne allerede havde, som man lagde i Storbankernes Haand ved Valutaraadets Nedsættelse, tværtimod. Og da Spørgsmaalet senere drøftedes her paa Rigsdagen om at lovfæste Reglerne for Valutaraadets Arbejde, var Forholdet jo dette, at det Lovforslag, der fremsattes, mødte afgjort Modstand hos de to nuværende Regeringspartier. Det er rigtigt ogsaa, som det ærede Medlem Hr. Brosen sagde, at Ordføreren for det radikale Venstre (Gunnar Fog-Petersen) tog Afstand derfra, men jeg føler mig fuldt overtydet om, at dette vilde have haft meget lidt at sige; det radikale Venstre vilde utvivlsomt have sluttet sig til Forslaget, som det var fremsat af Regeringen, derom var der ingen Tvivl. Og den Omstændighed, at den Mand, der talte paa det radikale